

Кримінальний процес та криміналістика

УДК 343.13:343.16

DOI <https://doi.org/10.5281/zenodo.20442031>

Дискреційні повноваження прокурора: поняття, межі та механізми контролю

Рогозіннікова Катерина Сергіївна,

кандидат юридичних наук, доцент кафедри правоохоронної діяльності
та спеціальних юридичних дисциплін

Національний університет водного господарства та природокористування,
Рівне, Україна, <https://orcid.org/0000-0003-2866-408X>

Музика Марія Петрівна,

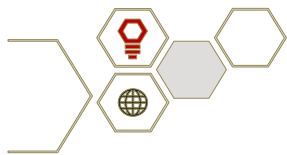
кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри теорії права та кримінально-процесуальної діяльності,
Національна академія Державної прикордонної служби України імені
Богдана Хмельницького (військова частина 9960)

Хмельницький, Україна, <https://orcid.org/0000-0002-4933-7101>

Мельничук Юлія Іванівна,

кандидат філософських наук, доцент,
доцент кафедри богослов'я та соціально-гуманітарних дисциплін,
Національний університет водного господарства та природокористування,
Рівне, Україна, <https://orcid.org/0000-0003-1569-1986>

Прийнято: 13.05.2026 | Опубліковано: 29.05.2026

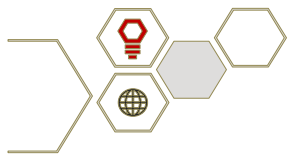
Анотація: Дане авторське дослідження спрямоване на комплексний аналіз сутності дискреційних повноважень прокурора у процесі реформування системи правосуддя.

Мета роботи – комплексне теоретичне обґрунтування природи дискреційних повноважень прокурора та розробка прикладних рекомендацій щодо встановлення їхніх меж і вдосконалення контрольних механізмів.

Дане дослідження спрямоване на зменшення рівня правової невизначеності у питаннях, які стосуються прокурорського розсуду. Їх вирішення критично важливе для забезпечення принципу верховенства права. Досягнення мети можливе тільки у разі виконання завдань, зокрема: дослідити основні теоретичні аспекти поняття прокурорського розсуду; визначити функції та межі; обґрунтувати ефективність контрольних механізмів, які сприяють запобіганню зловживанням своїми повноваженнями; визначити рівень балансу між оперативністю прийняття рішень та законністю.

Наукова новизна дослідження полягає у формуванні системи якісних індикаторів оцінки законності прокурорського розсуду як складової концепції «керованої дискреції». Запропоновано трирівневу модель контролю, що об'єднує внутрішньовідомчий нагляд, судовий контроль і громадський моніторинг. Уперше обґрунтовано доцільність застосування цифрових технологій для автоматичного аналізу дискреційних рішень, що сприятиме підвищенню прозорості, зниженню корупційних ризиків і забезпеченню верховенства права.

Методи. Дослідження охоплює сукупність загальнонаукових та спеціальних методів пізнання. У роботі використано системно-структурний підхід для детермінації місця дискреції у структурі процесуального статусу прокурора. Порівняльно-правовий метод дозволив зіставити вітчизняну практику реалізації розсуду із досвідом держав континентальної та англо-американської правових систем. За допомогою формально-логічного методу

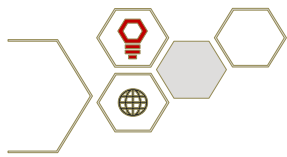

уточнено базові поняття, зокрема дефініцію «межі дискреції». Використано аналіз для інтерпретації норм кримінального процесуального законодавства щодо повноважень прокурора на різних стадіях провадження.

Результати. У ході дослідження доведено, що дискреційні повноваження – це елемент професійної діяльності прокурора, який забезпечує індивідуальний підхід до кожної справи. Визначено, що межі прокурорського розсуду окреслені не лише нормами позитивного права, а й принципами верховенства права та справедливості. Обґрунтовано класифікацію меж дискреції. Зокрема їх можна поділити на законодавчі обмеження (зовнішні) та етичні і професійні стандарти (внутрішні). На шляху до реалізації права на укладення угод про визнання винуватості виявлено додаткові обставини для закриття кримінальних проваджень за не реабілітуючими обставинами. З’ясовано, що розширення дискреції має супроводжуватися посиленням відповідальності та прозорими процедурами.

Висновки. Оптимізація контролю за дискреційними рішеннями прокурора повинна базуватися на трирівневій системі. Вона включає у себе: внутрішньовідомчий нагляд, судовий контроль, громадський моніторинг. Підкреслено необхідність впровадження чітких критеріїв оцінки обґрунтованості дискреційних актів, які мінімізують корупційні ризики. Запропоновано внесення змін до галузевого законодавства з метою деталізації процедур оскарження рішень, прийнятих на підставі вільного розсуду. Встановлено, що ефективність механізмів контролю стає запорукою забезпечення прав учасників кримінального провадження та підвищення рівня довіри суспільства до інституту прокуратури.

Ключові слова: прокурор, дискреція, керована дискреція, контроль при прийнятті рішення прокурором, запобігання корупції, доброчесність, корупція, законодавство.

Prosecutor's discretionary powers: concept, limits and control mechanisms

Kateryna Rohozinnikova,

Candidate of Juridical Sciences, Associate Professor of the Department of Law
Enforcement and Special Legal Disciplines,
National University of Water and Environmental Engineering,
Rivne, Ukraine, <https://orcid.org/0000-0003-2866-408X>

Mariia Muzyka,

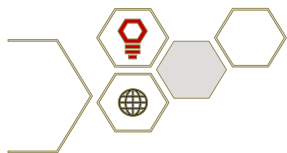
Candidate of Legal Science, Associate Professor,
Associate Professor of the Department of Theory of Law and
Criminal Procedure Activity,
National Academy of the State Border Guard Service of Ukraine
named after Bohdan Khmelnytskyi
Khmelnyskyi, Ukraine, <https://orcid.org/0000-0002-4933-7101>

Yuliia Melnychuk,

Candidate of Philosophical Sciences, Associate Professor,
Associate Professor of the Department of Theology and Social and Humanitarian
Disciplines,
National University of Water and Environmental Engineering,
Rivne, Ukraine, <https://orcid.org/0000-0003-1569-1986>

Abstract. This author's study is aimed at a comprehensive analysis of the essence of the prosecutor's discretionary powers in the process of reforming the justice system.

The purpose of the work is a comprehensive theoretical justification of the nature of the prosecutor's discretionary powers and the development of applied recommendations for establishing their limits and improving control mechanisms.

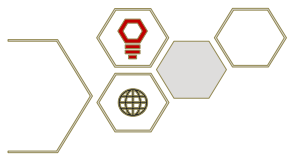

This study is aimed at reducing the level of legal uncertainty in issues related to prosecutorial discretion. Their resolution is critically important for ensuring the principle of the rule of law. Achieving the goal is possible only if the tasks are completed, in particular: to investigate the main theoretical aspects of the concept of prosecutorial discretion; to determine the functions and limits; to substantiate the effectiveness of control mechanisms that contribute to preventing abuse of one's powers; to determine the level of balance between the efficiency of decision-making and legality.

The scientific novelty of the study lies in the formation of a system of qualitative indicators for assessing the legality of prosecutorial discretion as a component of the concept of "managed discretion". A three-level control model combining internal departmental supervision, judicial control and public monitoring is proposed. For the first time, the feasibility of using digital technologies for automatic analysis of discretionary decisions is substantiated, which will contribute to increasing transparency, reducing corruption risks and ensuring the rule of law.

Methods. The study covers a set of general scientific and special methods of cognition. The work uses a systemic-structural approach to determine the place of discretion in the structure of the prosecutor's procedural status. The comparative legal method allowed us to compare the domestic practice of exercising discretion with the experience of states with continental and Anglo-American legal systems. Using the formal-logical method, basic concepts were clarified, in particular the definition of "limits of discretion". The analysis was used to interpret the norms of criminal procedural legislation regarding the powers of the prosecutor at different stages of the proceedings.

Results. The study proved that discretionary powers are an element of the prosecutor's professional activity, which ensures an individual approach to each case. It was determined that the limits of prosecutorial discretion are outlined not only by the norms of positive law, but also by the principles of the rule of law and justice. The classification of the limits of discretion is substantiated. In particular,

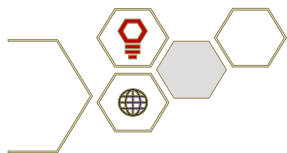

they can be divided into legislative restrictions (external) and ethical and professional standards (internal). On the way to realizing the right to conclude plea agreements, additional circumstances were identified for the closure of criminal proceedings due to non-rehabilitative circumstances. It was found that the expansion of discretion should be accompanied by increased responsibility and transparent procedures.

Conclusions. Optimization of control over the prosecutor's discretionary decisions should be based on a three-level system. It includes: internal departmental supervision, judicial control, public monitoring. The need to introduce clear criteria for assessing the validity of discretionary acts that minimize corruption risks is emphasized. Amendments to the sectoral legislation are proposed in order to detail the procedures for appealing decisions made on the basis of discretion. It is established that the effectiveness of control mechanisms is a guarantee of ensuring the rights of participants in criminal proceedings and increasing the level of public trust in the institution of the prosecutor's office.

Keywords: prosecutor, discretion, managed discretion, control over decision-making by the prosecutor, prevention of corruption, integrity, corruption, legislation.

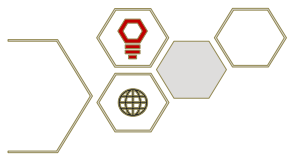
Постановка проблеми у загальному вигляді. Сучасний етап реформування правової системи України висуває нові вимоги до функціонування інституту прокуратури. Одним із найбільш дискусійних аспектів залишається реалізація дискреційних повноважень прокурора. На сьогодні у науковій літературі та правозастосовній практиці відсутнє єдине розуміння меж прокурорського розсуду. Невизначеність критеріїв прийняття дискреційних рішень створює ризики суб'єктивних підходів та правової неочікуваності. Тому виникла нагальна потреба теоретично обґрунтувати баланс між процесуальною самостійністю прокурора та системним контролем за його діяльністю. На сьогодні існує проблема у відсутності чітких законодавчих обмежень та регламентів, які визначають механізм стимулів і

противаг у повноваженнях прокурора, які б гарантували законність дискреційних актів. В рамках проведення реформи органів прокуратури необхідно не тільки змінити законодавство, а й сформувати баланс між повноваженнями та обмеженими ресурсами, при цьому не виходити за межі стандартів захисту прав людини. Ключовий напрямок розвитку – запровадження «гнучкого управління» кримінальними провадженнями, як одного із механізмів.

Законодавче закріплення чітких критеріїв пріоритетності справ дозволить раціонально регулювати навантаження на слідчих та прокурорів. Зміцнення операційного потенціалу дозволить замість формального підходу до проваджень отримати інструменти концентрації зусиль на найбільш суспільно небезпечних проблемах. Удосконалення алгоритмів дозволить забезпечити виконання конституційних функцій прокуратури відповідно до європейських стандартів.

Зв'язок із важливими науковими та практичними завданнями. Дослідження безпосередньо пов'язане із завданнями, які потребують приведення національного законодавства до європейських стандартів правосуддя. У науковому вимірі робота має сприяти розвитку теорії

кримінального процесу у частині оптимізації статусу сторони обвинувачення. Зв'язок із практичними завданнями проявляється у наступному:

1. Удосконалення законодавства через розробку рекомендацій, які сприяють чіткій фіксації меж розсуду в Кримінальному процесуальному кодексі України.

2. Створення методологічної бази для прокурорів, яка дозволить обґрунтувати прийняті рішення та звести до мінімуму ризику їх оскарження.

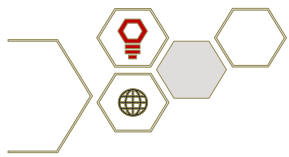
3. Боротьба з корупцією через впровадження прозорих механізмів контролю за дискрецією як засіб усунення корупційних чинників у кримінальному провадженні.

4. Дотримання гарантій справедливості для усіх учасників процесу через встановлення чітких меж перевищення повноважень.

Для підвищення ефективності системи правосуддя та зміцнення довіри суспільства до правоохоронних органів загалом необхідна стратегія, яка дозволить цілеспрямовано рухатися у напрямку до європейських стандартів правосуддя. Питання та проблеми дискреційних повноважень прокурора неодноразово вивчали зарубіжні та українські науковці. Головна причина – динамічні зміни, які очікують Україну у зв'язку із перспективою входу до Європейського союзу. Впродовж останніх п'ять років (2021–2026 рр.) інтерес до даної тематики значно посилюється як з боку України, так і в країнах ЄС. Про це свідчать численні праці правників.

О. М. Толочко [1] та Л. Д. Удалової [2] проведено дослідження загальних засад процесуальної самостійності прокурора. Авторами визначено, що дискреція – інструмент забезпечення ефективного публічного обвинувачення.

У праці Ю. М. Грошевого та О. В. Капліної [3] автори дослідили питання диспозитивності, при якому розсуд прокурора розглядається як засіб реалізації процесуальних функцій.

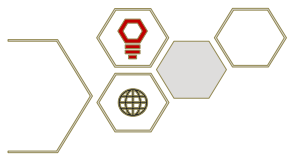
С. С. Мірошниченко та В. В. Назаров [4] теж зробили свій внесок у дане питання, акцентуючи у своїй праці на дотриманню законності при прийнятті дискреційних рішень.

Питання контролю за дискрецією прокурора детально аналізують у своїх працях і М. М. Кучерявенко та О. П. Кучинська. Вчені вказують на необхідність чіткого розмежування процедур оскарження рішень прокурора в суді.

Праці А. О. Павлишина та І. В. Гловюк зосереджені на імплементації стандартів Ради Європи щодо незалежності прокурорів. Дослідження М. С. Ковтуна аналізує межі дискреції в контексті практики Європейського суду з прав людини.

Роботи Т. В. Корчової та Н. С. Карпенко [8] висвітлюють етичні аспекти прокурорської діяльності та запобігання конфлікту інтересів. Проблематику цифрової трансформації та впливу електронного судочинства на дискрецію прокурора порушують у своїх статтях В. А. Колесник та Р. Ю. Гладкий.

Попри значну кількість напрацювань, низка питань залишається відкритими. Більшість авторів зосереджували свої праці на теоретичному визначенні дискреції та залишали поза увагою прикладні аспекти їх обмеження. Існують суттєві розбіжності у тлумаченні терміна «межі розсуду»: одні вчені ототожнюють їх із законодавчими рамками, інші — з принципом доцільності. Недостатньо розробленим залишається питання автоматизації контрольних механізмів та використання алгоритмічних рішень для перевірки обґрунтованості дискреційних актів. Дане дослідження використовує системний підхід попередніх авторів, але пропонує змістити акцент на практичне подолання прогалин у механізмах стримувань. Існуюча ніша наповнена існуючими і розробленими власними конкретними критеріями оцінки законності розсуду, які раніше мали переважно абстрактний характер. Насамперед виділено механізми внутрішньовідомчого контролю. Такий підхід

дозволить віднайти рівновагу між прийняттям процесуальних рішень прокурором про проведення процесуальних дій, їх оперативністю та захистом прав людини. Виходячи із викладеного, можна зробити висновок, що на сьогодні відсутні чіткі межі єдиної методики, яка дозволить оцінити форми відомчого контролю, які часто застарілі. Більшість з них потребує оновлення; існує ряд протиріч між тими, хто підтримує широке коло повноважень прокурора (для ефективності) та рядом регламентів за для безпеки; модель трирівневого контролю дозволить інтегрувати цифрові інструменти та оновлені стандарти, які зможуть покращити професійну відповідальність.

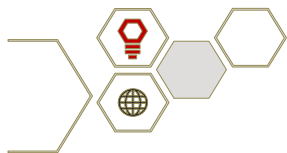
Попри значну кількість наукових праць, низка суттєвих аспектів функціонування дискреційних повноважень прокурора залишається поза межами системного аналізу. До найбільш цікавих питань, на нашу думку, можна віднести те, що:

1. Чинне українське законодавство надає прокурору право вибору між кількома варіантами рішень, проте такі рішення повинні мати чіткий процесуальний алгоритм як оцінки їхньої доцільності в конкретних обставинах так і контролю за їх законністю.

2. Існуючі форми нагляду з боку керівників органів прокуратури повинні враховувати певний наглядний баланс між дискрецією прокурора та узгодженням рішень з прокурором вищого рівня.

3. Питання про те, де закінчується законний розсуд при прийнятті процесуальних рішень прокурором і самою формою проведення процесуальних дій часто стають предметом оскарження, що негативно впливає на довіру до органів прокуратури через оцінку роботи органів правопорядку.

4. Тривалий час наукові дослідження були зосереджені на теоретичному визначенні статусу прокурора як «ока держави». Це суттєво зміщувало фокус із практичних засобів обмеження його влади. Динамічне оновлення кримінального процесуального законодавства випереджає темпи розробки

методологічних рекомендацій і така ситуація призводить до виникнення «білих плям» у застосуванні норм права.

Важливість вивчення невирішених частин. Дослідження багатьох питань, особливо з точки зору корупційних ризиків принципові для забезпечення принципу правової визначеності. Без чітко окреслених меж і дієвих фільтрів контролю дискреція прокурора перетворюється на інструмент вибіркового і не завжди прогнозованого прийняття рішень. Це може ставити під загрозу зусилля держави щодо антикорупційної трансформації правоохоронної системи та знижує рівень захищеності прав учасників кримінального провадження. Опрацювання зазначених прогалів дозволить сформулювати цілісну концепцію «керованої дискреції». У межах цієї роботи заплановано вирішити такі конкретні завдання:

1. Розробити систему якісних індикаторів для перевірки законності прокурорського розсуду.
2. Визначити оптимальний баланс між процесуальною самостійністю прокурора та інтенсивністю контролю при прийнятті ним рішень.
3. Запропонувати модель «керованої дискреції» прийняття рішень як інструменту моніторингу дискреційних актів.

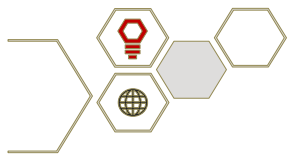
Вирішення цих питань дозволить перевести дискусію з площини загальних теорій у сферу практичного вдосконалення механізмів стримувань і протидії у діяльності прокуратури.

Аналізуючи напрацьований теоретичний матеріал, можна виділити якісні індикатори та систематизувати їх наступним чином (таблиця 1).

Таблиця 1.

Система якісних індикаторів перевірки законності прокурорського розсуду

Категорія індикатора	Зміст та критерії перевірки	Цільове призначення
----------------------	-----------------------------	---------------------

Відповідність нормативам	Перевірка рішень на відповідність КПК	Виключення прямого порушення закону
Доцільність	Наявність фактичних підстав для прийняття конкретного рішення	Індивідуальний підхід
Верховенство права	Співвідношення дискреційних до загальних принципів прав людини.	Забезпечення прав учасників провадження
Доброчесність та етика	Відсутність ознак конфлікту інтересів та законність рішень, відповідність європейським стандартам	Мінімізація корупційних ризиків
Процесуальна прозорість	Фіксація процесуального алгоритму прийняття рішення	Створення процесуальних норм для контролю дискреції так і контролю за їх законністю.

Така система індикаторів буде спрямована на перетворення категорії «прокурорський розсуд» на об'єкт конкретного правового моніторингу. При цьому основний вектор аналізу – перехід від формального нагляду до змістовної перевірки правомірності дій прокурора. Окрім того, ключовими аспектами аналізу стають баланс самостійності та контролю, багаторівнева структура перевірки, антикорупційна складова, відповідність стратегічним завданням розвитку та підвищення суспільної довіри до правоохоронної системи в цілому. Застосування системно-структурного підходу дозволяє розглядати законність розсуду не лише як дотримання букви закону, а й як дотримання принципів правової визначеності та справедливості. Такі індикатори можуть стати інструментом реалізації концепції «керованої дискреції». Вони заповнюють існуючі прогалини у законодавстві та змінюють алгоритми оцінки доцільності рішень, які є критичним для забезпечення верховенства права у кримінальному процесі. Таким чином, модель багаторівневого контролю може мати три рівні та виглядатиме наступним чином (рис. 1):

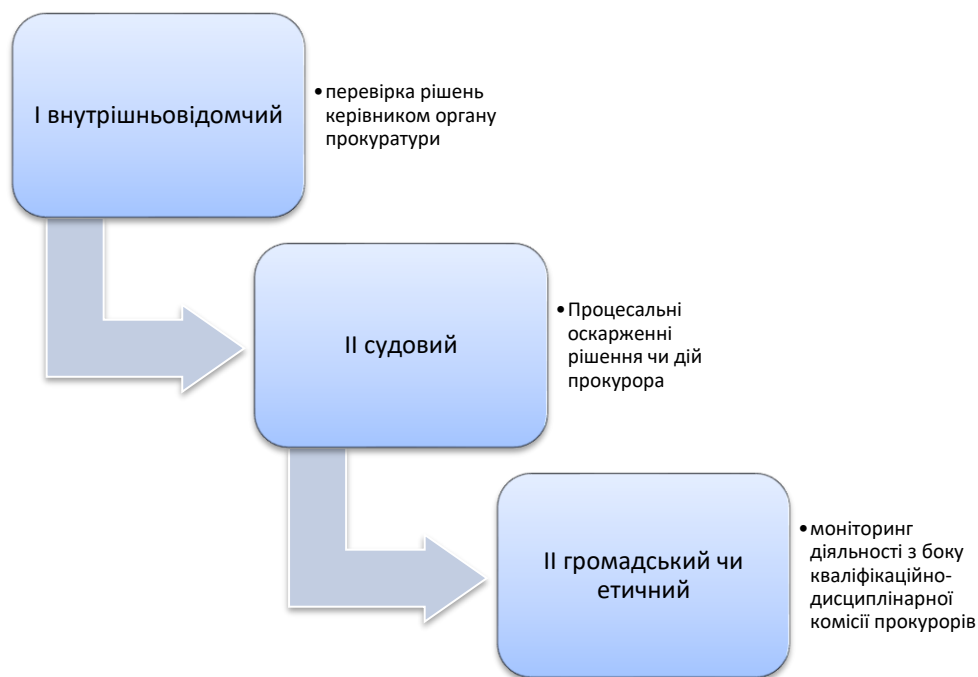
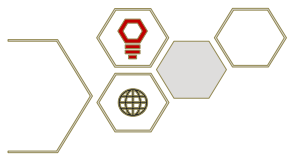
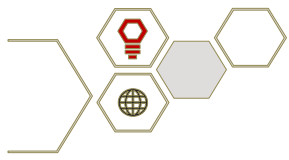

Рисунок 1. Модель багаторівневого контролю дискреційних повноважень прокурорського нагляду

Запропонована модель, на теоретичному рівні, поєднує в собі як контроль-наглядові повноваження відомчого контролю, процесуальні елементи контролю та елементи громадського контролю у єдиний механізм контролю та реагування концепції «керованої дискреції». Модель поєднує правові норми та етичні стандарти професійної відповідальності. Вона певною мірою дозволить контролювати «внутрішні межі» розсуду через існуючі механізми контролю. Моніторинг ЄРДР дозволить контролювати фінальне рішення прокурора, але сам процес прийняття рішення із зрозумілих причин там не може бути відображений. Так, само як і будь яка інша цифрова система не може фіксувати сам процес прийняття рішення, однак, швидкість прийняття рішень, відсутність прозорості при прийнятті рішень прокурором, прийняття рішень без розуміння доцільності їх прийняття можуть створювати загрози як для законності так і дотримання прав учасників кримінального провадження загалом.

Через можливість деталізації усіх процедур оскарження виникає можливість швидко оцінити доцільність дискреційних актів. Завдяки інтеграції сучасних електронних інструментів у трирівневу систему контролю можна підвищити рівень суспільної довіри до інституту прокуратури через працюючий механізм контролю за дискрецією. Обраний шлях зумовлений необхідністю трансформації органів прокуратури у сучасну інституцію, де дотримуються європейських стандартів. Вирішення поставлених завдань дозволить підтримати інтереси держави у боротьбі зі злочинністю, не порушуючи права особи на справедливий судовий розгляд. Результати дослідження сприятимуть формуванню передбачуваної правозастосовної практики та посилення прозорості.

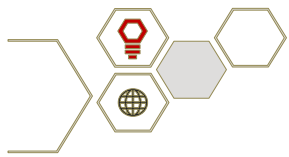
Висновки.

1. Для забезпечення правової визначеності доцільно закріпити у Кримінальному процесуальному кодексі України чіткі критерії меж прокурорського розсуду. Це сприятиме формуванню єдиної практики прийняття процесуальних рішень та зниженню кількості випадків їх оскарження.

2. В органах прокуратури варто створити єдину методологічну базу для оцінки обґрунтованості дискреційних актів. Такі методичні рекомендації повинні охоплювати правові, етичні та процедурні стандарти, що гарантують баланс між самостійністю прокурора й контролем за законністю його дій.

3. Практичне запровадження моделі трирівневого контролю має передбачати інтеграцію сучасних інформаційних систем моніторингу ЄРДР для фіксації динаміки ухвалення рішень. Це дозволить швидко виявляти тенденції відхилень від встановлених стандартів та оперативно реагувати на можливі порушення.

4. Доцільним є посилення етичного контролю через створення внутрішніх комісій доброчесності у складі прокуратури. Їхня діяльність

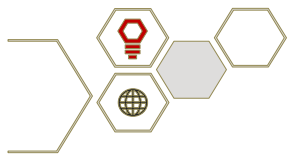

повинна бути спрямована на запобігання конфлікту інтересів та забезпечення професійної відповідальності прокурорів.

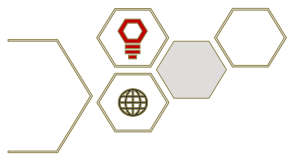
5. Розробка і впровадження «алгоритмів оцінки рішень» з можливістю електронного аудиту дозволить поєднати принцип прозорості з вимогами конфіденційності досудового розслідування. Такий підхід сприятиме підвищенню довіри суспільства до прокуратури та зміцненню антикорупційної політики держави.

Список літератури

1. Толочко О. Процесуальна діяльність прокурора у кримінальному провадженні: структурно-функціональний аспект. *Вісник Національної академії прокуратури України*. 2013. № 4. С. 49–55. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Vnapu_2013_4_11.
2. Удалова Л. Д. Процесуальна самостійність прокурора в кримінальному провадженні. *Науковий вісник Національної академії внутрішніх справ*. 2014. № 1. С. 13–19. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/nvnau_2014_1_4.
3. Капліна О. В. Прокурорський розсуд у кримінальному провадженні: межі та гарантії. *Право України*. 2012. № 11–12. С. 130–139. URL: <https://pravoua.com.ua/ua/store/pravoukr/>.
4. Назаров В. В. Питання забезпечення законності при реалізації прокурором дискреційних повноважень. *Часопис цивільного і кримінального судочинства*. 2016. № 5. С. 82–90. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Chck_2016_5_11.
5. Кучерявенко М. М., Кучинська О. П. Процесуальні аспекти судового контролю за рішеннями прокурора. *Вісник Кримінального судочинства*. 2017. № 2. С. 45–52. URL: <https://vkslaw.knu.ua/index.php/vkslaw/article/view/124>.

6. Гловюк І. В. Стандарти Ради Європи щодо статусу прокурора: виклики для України. *Юридичний часопис Національної академії внутрішніх справ*. 2015. № 2. С. 34–42. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Ayuch_2015_2_5.
7. Ковтун М. С. Дискреційні повноваження прокурора крізь призму практики ЄСПЛ. *Порівняльно-аналітичне право*. 2018. № 1. С. 312–315. URL: http://www.pap.in.ua/1_2018/89.pdf.
8. Карпенко Н. С. Професійна етика та доброчесність прокурора як запобіжник корупції. *Право і суспільство*. 2021. № 3. С. 118–124. URL: http://pravoisuspilstvo.org.ua/archive/2021/3_2021/18.pdf.
9. Гладкий Р. Ю. Цифровізація кримінального провадження та її вплив на межі дискреції. *Інноваційне право*. 2023. № 4. С. 67–73. URL: <https://journal-innovative-law.com.ua>.
10. Павлишин А. О. Незалежність прокурора як гарантія законності кримінального провадження. *Вісник Львівського університету. Серія юридична*. 2019. Вип. 68. С. 115–122. law.lnu.edu.ua
11. Мірошниченко С. С. Контроль за реалізацією владних повноважень прокурора у кримінальному процесі. *Кримінальне право і процес*. 2020. № 5. С. 21–27. cpr.in.ua
12. Колесник В. А. Електронне судочинство як фактор цифрової трансформації кримінального процесу. *Інформаційне право України*. 2022. № 2. С. 59–66. info-law.in.ua
13. Яновський О. А. Внутрішньовідомчий контроль у системі прокуратури: правова природа та межі. *Державне управління та місцеве самоврядування*. 2018. № 4. С. 102–108. dridu.dp.ua
14. Костенко О. М. Прокуратура в системі стримувань і противаг державної влади. *Науковий вісник Херсонського державного університету. Серія «Юридичні науки»*. 2017. Вип. 6. С. 41–46. ksru.edu

15. Гаврилюк О. М. Прозорість прокурорської діяльності в умовах судової реформи. Вісник прокуратури. 2021. № 10. С. 9–13. visnyk-prokuratury.gov.ua